

Man har derfor anset det for nødvendigt at henskyde Afgørelsen af, i hvilket Omfang saadant Arbejde vil være at henføre under nærværende Lov, til Socialministeren, idet man dog har anset det for rigtigt i Loven at angive, at der ved Afgørelsen vil være at lægge Hovedvægt paa, om paagældende Arbejde som *Helhed* udføres med Støtte i Henhold til den særlige Hjemmel.

Udenfor Loven falder Arbejder, hvor den fra Staten ydede Støtte alene bestaar i visse Begunstigelser i Form af Koncession, Privilegier el. lign. De Arbejder, som koncessionerede Virksomheder (Telefonselskaber, private Jernbaneselskaber etc.) lader udføre, eller som udføres af Virksomheder, der er Hoved- eller Eneleverandører af visse Varer til Staten, omfattes derfor ikke af Bestemmelsen, selv om vedkommende Arbejde iværksættes i Anledning af Arbejdsløsheden.

Loven omfatter alene Arbejder, der iværksættes efter Lovens Ikrafttræden, saaledes at saavel allerede paabegyndte Arbejder som Arbejder, om hvis Udførelse endelig Entreprise er sluttet forinden Lovens Forelæggelse, falder udenfor Loven.

Loven omfatter derhos kun de Arbejder, der udføres paa vedkommende Arbejdsplads (for Byggeindustrien saaledes Byggeplads og Afbindingsplads), idet man har anset det for ugørligt under Lovens Omraade at medtage det Arbejde, der udføres ved Fabrikation eller Fremstilling af de til vedkommende Arbejde fornødne Materialer. I Virksomheder, der er beskæftiget med Fabrikation eller Fremstilling af Materialer af denne Art, vil det af tekniske Grunde næppe være muligt at gennemføre Arbejdstidsnedsættelse alene for den Del af Produktionen, der vedrører Materialer til de her omhandlede Arbejder. Man har herved tillige haft Opmærksomheden henvendt paa, at Loven nødig — f. Eks. indenfor Byggeindustrien — skulde træde hindrende i Vejen for Indkøb af Materialer, der haves paa Lager.

Det vil ikke være muligt i en Lov, der begrebsmæssigt omfatter enhver Art af Arbejde, nærmere at betegne Arbejdspladsen for de enkelte Arter af Arbejder (Vej-, Jord-, Grundforbedrings-, Bro-, Havnearbejder m. v.), men mulige Tvivlsspørgsmaal af denne Art maa afgøres i Henhold til Bestemmelsen i Stk. 3 af vedkommende Minister efter Forhandling med Socialministeren.

Medens Arbejdstiden for de her omhandlede Arbejder ikke maa overskride 40 Timer ugentlig, er der intet til Hinder

for, at den, hvor tekniske Grunde taler derfor, nedsættes under 40 Timer. Man bør dog her tilstræbe, at Arbejdernes Ugeløn ikke herved sættes under et vist Minimum, hvorfor man som Hovedregel ikke bør fastsætte en kortere Arbejdsuge end paa 36 Timer.

Da Lovens Formaal er at gøre flere Arbejdere delagtige i et givet Arbejde, maa man have Opmærksomheden henvendt paa, at Loven ikke gøres illusorisk, f. Eks. ved Anvendelse af Maskiner til Udførelse af de i Loven omhandlede Arbejder, eller ved at Arbejdet paa anden Maade forceres frem. Der bør derfor fortrinsvis ydes Støtte til saadanne Arbejder, ved hvis Udførelse den menneskelige Arbejdskraft spiller den overvejende Rolle, ligesom det ved det enkelte Arbejdes Udførelse maa haves for Øje mest muligt at begrænse Anvendelsen af Maskiner. Hvor det derhos maatte være muligt for Arbejderne f. Eks. ved Akkordarbejde at præstere det samme eller tilnærmelsesvis det samme Arbejde paa en 7-Timers Arbejdsdag som tidligere paa en 8-Timers Arbejdsdag, bør man enten ved Valg af en Arbejdstidsforkortelsesform med fuld Arbejdsdag, jfr. Bemærkningerne til § 3, ved Benyttelse af Timeløn eller ved en Nedgang i Arbejdstiden under 40 Timer om Ugen, evt. 36 Timer om Ugen, søge raadet Bod herpaa.

Stk. 2. Ved Arbejde, der udføres i Forbindelse med et andet Arbejde, der ikke omfattes af Loven, vil en Arbejdstidsforkortelse kunne medføre, at der indenfor samme Arbejdsplads bliver forskellig Arbejdstid for de der beskæftigede Arbejdere. Da dette maa anses for uheldigt — jfr. det ovenfor ad Stk. 1 anførte med Hensyn til Arbejder, der udføres med Tilskud i Henhold til eventuel særlig Hjemmel — har man optaget en Bestemmelse, der hindrer dette.

Stk. 3. Ud fra Lovens Hensigt om indenfor sit Omraade at unddrage flest mulige Arbejdere fra den fuldstændige Arbejdsløshed, maa det i det enkelte Tilfælde nøje overvejes, hvorvidt et Arbejde omfattes af Reglen i Stk. 1, og da Loven alene omfatter Statsarbejder eller Arbejder, iværksatte med Statsstøtte, har man anset det for rigtigst at henskyde mulige Tvivlsspørgsmaal herom til Afgørelse af vedkommende Minister efter Forhandling med Socialministeren.

Stk. 4. Hvis en Arbejdstidsforkortelse i visse Tilfælde vil medføre en betydende Fordyrelse af et Arbejde eller Dele af et Arbejde, bør der kunne tillades Undtagelse